Journal of
Clinical Sport NeuroPsychology Vol. 2, No. 1, Winter 2022

Original Paper

The comparison of Aggression Styles among Athletes and None-Athletes Students

Arezoo Salehi[1], **Mostafa Darabi**[2]*

1. Assistant Professor, Department of Psychology, Electronic Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran
2. Ph.D. Student of Psychology, Garmsar Branch, Islamic Azad University, Garmsar, Iran

Citation: Salehi A, Darabi M. The comparison of Aggression Styles among Athletes and None-Athletes Students. JCSNP 2022; 2 (1): 1-9.

URL: http://jcsnp.ir/article-1-29-en.html

10.21859/JCSNP.2.1.1

ARTICLEINFO

Keywords:
Athlete,
Aggression,
Students

Received: 6 Oct 2021
Accepted: 17 Nov 2021
Available: 1 Feb 2022

ABSTRACT

Background and Purpose: Aggression is one of the most important issues in athletes and students. The aim of this study was to compare the sports aggression styles of student-athletes and students with physical activity.

Method: This research is a causal-comparative study. The statistical population of this study was the students of Islamic Azad University, East Tehran Branch in the academic year 2020-2021. For this purpose, a sample of 170 people (64 boys and 106 girls) were selected by available sampling and completed the sports aggression styles questionnaire online (Alavizadeh et al. 2020). Data analysis was performed using the t-test and analysis of variance.

Results: The results showed that there was a significant difference between the scores of different styles between male and female students ($p < 0.05$) and athletes and non-athletes ($p < 0.05$).

Conclusion: Based on this, it can be concluded that there is a significant difference between the aggression of athletes and non-athletes.

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]

* **Corresponding author:** Mostafa Darabi, Ph.D. Student of Psychology, Garmsar Branch, Islamic Azad University, Garmsar, Iran
E-mail: dr.mostafadarabi@gmail.com
Tel: (+98) 2125444058
2476-5740/ © 2021 The Authors. This is an open access article under the CC BY-NC-ND license (https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

Introduction

Anger is one of the human emotions. which is widely known as a general phenomenon. Aggression is any verbal or physical behavior caused by the emotion of anger, which has a destructive aspect, either intentional or unintentional. On the other hand, intentional aggression to harm is called violence, which can be physical, sexual, or psychological. Aggressive behaviors can be expressed actively or passively towards oneself or others. For example, in athletes, we sometimes see aggressive behaviors that can affect the individual and team performance of athletes (5).

Obviously, participation in sports has many positive aspects, championships are usually associated with aggressive behavior. Many factors affect the aggression and intensity of anger that people perceive. These factors include gender (13), coaching style (14), emotional intelligence (15), tenacity (16), and personality (17). There are various personality theories, But Millon is one of the few who introduced his personality theory based on clinical patterns and expanded it from an evolutionary perspective. In his personality theory, Millon talks about four axes, which are as follows: 1- Existential goals: pain-pleasure axis; 2- Adaptation methods: active-passive axis; 3- Repetitive strategies: self-others axis; 4- Abstracting processes: thought-feeling axis (18). In a classification, there are two styles of aggression: hostile and instrumental. The aggression styles in the research of Alavizadeh (5) were predicted based on the method of adaptation and the repetitive methods of four aggression styles, which can be seen in Figure 1:

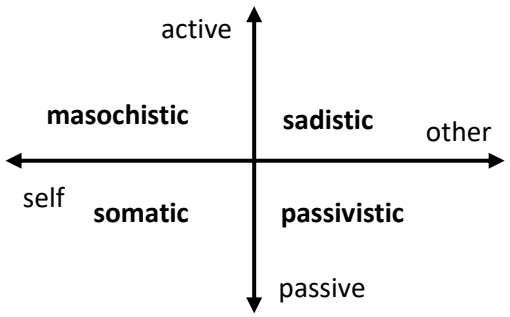

Figure 1, Alavizadeh et al (2016), aggression styles

The purpose of this research was to compare the sports aggression styles of male and female athletes and non-athletes.

Method

A) Research design and participants: This research is a causal-comparative study. The statistical population of this research was the students of the Islamic Azad University of Tehran East branch in the academic year 2020-2021. A sample of 170 people (64 boys and 106 girls) was selected through convenience sampling and completed the online questionnaire on sports aggression styles (5).

B) instrument: sports aggression style inventory (SASI): SASI was developed by Alavizadeh et al. in 2019 (5). This measure is designed to identify sports aggression styles based on Millon's theory. SASI has an acceptable internal consistency, according to Cronbach's alpha coefficient for the subscales of sadistic aggression (active to other) 0.62, passive-aggressive (passive to other) 0.84, masochistic aggression (active aggression to self) 0.84, and somatic aggression ()(passive aggression to self) 0.82.

C) Procedure: After preparing the questionnaire in the Google Docs platform, the questionnaire link was shared in the student groups of social networks. Sampling continued until the sample volume reached the desired amount. Then, data were analyzed using the independent T-test and analysis of variance in the SPSS software-22.

Findings

The age mean of all participants in the research was 20.36, with a standard deviation of 1.87. The age range was 34-17 years. The comparison of sports aggression styles in two groups of athletes and non-athletes showed a significant difference only between the mean of the anti-annoying component of the athlete and non-athlete groups. Based on this, the mean aggression of athletic students was lower than that of non-athletic students (T=2.21, p=0.03). According to the findings, there is only a significant difference between the aggressiveness of the male and female students. Therefore, it can be concluded

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]

[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

that female athletes' aggressiveness w as le ss than other groups (F=3.30, p=0.01, η2=0.,). The result of the eta square indicates that being in the group of female athletes explains 0.20 of the variance of sadistic aggression.In this review study, we present past, present, and future methods and research in the field of clinical sports neuropsychology. This review introduce the methods related to neural pathways and body representations as a group of previous studies (4). We also introduced contemporary methods such as electroencephalography (9), neurofeedback (10), biofeedback (11), heart rate variability (12, 13), skin conductance (14-16), and cognitive rehabilitation. Finally, we introduce researchers and methods of deep EEG or LORETA neurofeedback (17, 18), transcranial direct current stimulation (19), eye-tracking (20, 21), and virtual reality (24).

Discussion and Conclusion

The present study aimed to compare the sports aggression styles of male and female athletes and non-athletes; The results of this research indicated that the sadistic aggression of female athletes was less than that of non-athletes and male athletes, but there was no significant difference in other aggression styles of athletic and non-athletic boys and girls. This finding is partially aligned with many studies and simultaneously inconsistent (6-10). In the sports explanation of this issue, it should be mentioned that sports can lead to a better condition for female athlete students by reducing symptoms such as aggressive and excitable behaviors because creating an emotional release and healthy competition creates a better mood for them compared to non-athletic students. Be; Student-athletes face high expectations from their coaches, managers, and teammates to achieve a high level of performance, score more points or goals, perform successfully during matches, and, most importantly, win. Sports values such as excellence, honest effort, adherence to rules, and self-discipline, in sports literature, this concept is often known as sports personality (25). In addition, the variable of gender and being a woman is also an important factor in this finding. Gender differences in response to the display of anger towards others can have a different explanation. Anger is often seen as a sign of power and dominance, a warning sign that a person uses to stop others' behavior and control the situation. Even though fear, danger, or threat was not explicitly measured, anger displays may have been perceived as a threat to the self and favored more cautious decision-making in women with no aggressive response. This interpretation is consistent with meta-analyses that showed that women perceive greater risk than men in aggressive situations. This threat-enhancing effect helps explain why women often tend to inhibit aggression (11); In contrast, these interpretations of displaying anger as a threat may have the opposite effect in men; that is, instead of containing aggression, men may use aggression to show that they are not afraid of the opponent.

Ethical considerations

Following the principles of research ethics: all ethical principles are considered in this article. The participants were informed about the research's purpose and its implementation steps. They were also assured of the confidentiality of their information and could leave the study at any time, and the results of the study would be made available to them if they wished. Written consent was obtained from the participants. The principles of APA and the Helsinki Convention were also observed.

Sponsor: This research has not received any financial support from the government, public, commercial, or non-profit sector financial organizations.

The role of each author: The authors have contributed equally to this article.

Conflict of interest: The authors declare no conflict of interest.

Acknowledgments: We thank the participants in this research.

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]

[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

مقاله پژوهشی

مقایسه سبک‌های پرخاشگری دانشجویان ورزشکار و غیرورزشکار

آرزو صالحی[۱]، مصطفی دارابی[۲]✉

۱. دانش‌آموخته کارشناس ارشد روان شناسی، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران
۲. دانشجوی دکتری روانشناسی، واحد گرمسار، دانشگاه آزاد اسلامی، گرمسار، ایران

مشخصات مقاله

کلیدواژه‌ها:
پرخاشگری،
دانشجویان،
ورزشکاران،

دریافت‌شده: ۱۴۰۰/۰۷/۱۴
پذیرفته‌شده: ۱۴۰۰/۰۸/۲۶
منتشرشده: ۱۴۰۰/۱۱/۱۲

چکیده

زمینه و هدف: پرخاشگری یکی از موضوع‌های مهم در جوانان به‌ویژه ورزشکارن و دانشجویان است. هدف این مطالعه مقایسه سبک‌های پرخاشگری ورزشی دانشجویان ورزشکار و دانشجویان غیرورزشکار است.

روش: این پژوهش یک مطالعه علّی–مقایسه‌ای است. جامعه آماری این پژوهش را دانشجویان دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شرق در سال تحصیلی ۱۳۹۹–۱۴۰۰ مشغول به تحصیل بودند. به‌این منظور نمونه‌ای ۱۷۰ نفری (۶۴ پسر و ۱۰۶ دختر) به‌صورت نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند و پرسشنامه آنلاین سبک‌های پرخاشگری ورزشی (علوی‌زاده و همکاران، ۱۳۹۹) را تکمیل کردند. تحلیل داده‌ها با استفاده از آزمون t و تحلیل واریانس انجام شد.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که بین نمره سبک‌های گوناگون تفاوت معنادری بین دانشجویان پسر و دختر ($p<۰/۰۵$) و ورزشکاران و غیرورزشکاران ($p<۰/۰۵$) وجود دارد.

نتیجه‌گیری: بر این اساس می‌توان نتیجه‌گیری کرد بین پرخاشگری ورزشکاران و غیر ورزشکاران تفاوت معناداری وجود دارد.

✉ **نویسنده مسئول:** مصطفی دارابی، دانشجوی دکتری روانشناسی، واحد گرمسار، دانشگاه آزاد اسلامی، گرمسار، ایران.
رایانامه: dr.mostafadarabi@gmail.com
تلفن: ۰۲۱–۲۵۴۴۴۰۵۸

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]

[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

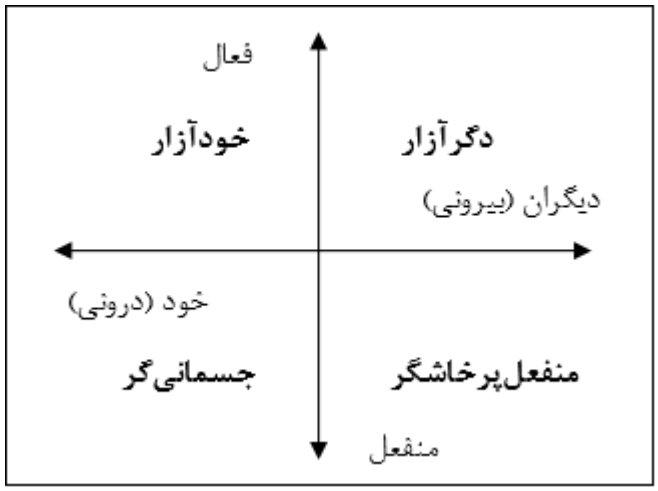
مقدمه

هیجان‌های مثبت مانند شادی و هیجان‌های منفی مانند غم مؤلفه‌های سلامت روان هستند و به احساس‌های خوب و بد به ترتیب تجربه مردم در زندگی روزمره وابسته‌اند (۱) برخی پژوهش‌ها بیان می‌کنند که احساس‌های مثبت و منفی ممکن است دو سر یک طیف واحد نباشند، بلکه می‌توانند متمایز از هم و ناشی از مکانیسم‌های فیزیولوژیکی گوناگون باشند (۲-۴). این دیدگاه حاکی از آن است که افراد می‌توانند دو هیجان گوناگون را در یک زمان داشته باشند.

خشم[1] یکی از هیجان‌های انسانی است. که به شکلی گسترده به عنوان یک پدیده عمومی شناخته می‌شود. پرخاشگری[2] هرگونه رفتار کلامی یا فیزیکی ناشی از هیجان خشم است که جنبه تخریبی اعم از تخریب عمدی یا غیرعمدی دارد. از سوی دیگر پرخاشگریِ عمدی به قصد آسیب رساندن، خشونت[3] نامیده می‌شود که می‌تواند به صورت جسمی، جنسی یا روانشناختی بروز کند. رفتارهای پرخاشگرانه می‌تواند به صورت فعالانه یا منفعلانه و به سمت خود یا دیگری ابراز شود. در ورزشکاران گاهی شاهد رفتارهای پرخاشگرانه هستیم که می‌تواند بر عملکرد فردی و تیمی ورزشکاران اثر بگذارد (۵).

واضح است که شرکت در ورزش جنبه‌های مثبت بسیاری دارد، مسابقات قهرمانی معمولاً با رفتار پرخاشگرانه همراه است. در یک تقسیم‌بندی دو سبک پرخاشگری وجود دارد: خصمانه[4] و ابزاری[5]. هدف از پرخاشگری خصمانه یا واکنشی که با انگیزه خشم است، ایجاد آسیب جسمی یا روانی به دیگری است. هدف پرخاشگری ابزاری فراتر از وارد کردن آسیب به بازیکن دیگر است و آگاهی یا قصد آسیب رساندن به آن اتفاقی است (۶). نگرش پرخاشگرانه در برخی از رشته‌های ورزشی که درصورتی که در محدوده هنجاری آن رشته باشد می‌تواند به رسیدن به هدف کمک کند. پرخاشگری در بسیاری از ورزش‌ها تا حدی ضروری است و قابل تحمل است. بسیاری از تحقیقات نشان می‌دهد که ورزشکاران عادات بهتری برای خودتنظیمی نسبت به پرخاشگری و نوع انگیزه ابراز شده در جوانان غیرورزشکار دارند (۷-۱۱). یک تحقیق ثابت می‌کند که پرخاشگری در راگبی یک شکل رفتاری خاص است که توسط نگرش‌های پرخاشگرانه در محیط اجتماعی گسترده تعیین می‌شود (۱۲).

عواملی زیادی بر پرخاشگری و شدت خشمی که افراد ادراک می‌کنند موثر است. این عوامل شامل، جنسیت (۱۳)، سبک مربیگری (۱۴)، هوش هیجانی (۱۵)، سرسختی (۱۶) و شخصیت (۱۷) می‌شود. نظریه‌های شخصیت گوناگونی وجود دارد؛ ولی میلون[6] از معدود افرادی است که نظریه شخصیت خود را بر اساس الگوهای بالینی معرفی می‌کند و آن را در دورنمایی تکاملی گسترش داده است. میلون در نظریه شخصیت خود از چهار محور صحبت می‌کند که به قرار زیر هستند: ۱- اهداف وجودی: محور درد - لذت؛ ۲- شیوه‌های سازگاری: محور فعال و نافعال؛ ۳- راهبردهای تکرارشونده: محور خود-دیگران؛ ۴- فرایندهای انتزاعی: محور فکر و احساس (۱۸). شیوه‌های پرخاشگری در پژوهش علوی‌زاده (۵) براساس شیوه سازگاری و شیوه‌های تکرار شونده چهار سبک خشم پیش‌بینی شد که در شکل ۱ قابل مشاهده هستند:

شکل ۱ شیوه‌های پرخاشگری علوی‌زاده و همکاران

پژوهش‌های پیشین در مورد پرخاشگری در ورزشکاران نشان داد که ورزشکاران در ورزش‌های پربرخوردی مانند جودو یا کشتی هم در ورزش و هم در زندگی روزمره تهاجمی‌تر از ورزشکارانی بودند که در ورزش‌های کم برخورد شرکت می کنند (۱۹) ورزشکاران با استعداد با گرایش به پرخاشگری دگرآزارگر[7] ممکن است جنگ در قفس یا نقش هاکی را انتخاب کنند زیرا این نقش ها به رفتارهای دگرآزارگرانه پاداش می‌دهند (۲۰). پرخاشگری خودآزارگر[8] در ورزش می‌تواند با موفقیت ارتباط داشته باشد؛ ورزشکار برنده همیشه قوی‌ترین فردی است که از نظر توانایی می‌تواند در زیر فشار عملکردی بهینه باشد؛ زمانی که

[1] anger
[2] aggression
[3] violence
[4] hostile
[5] instrumental
[6] Millon
[7] sadistic aggression
[8] masochistic aggression

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]
[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

فرد بر خستگی جنون‌آمیز غلبه می‌کند، وضعیتی که عملاً می توان آن را «بین زندگی و مرگ» توصیف کرد (۲۱). پرخاشگری منفعل[1] به معنای از بین بردن عزت نفس، موقعیت اجتماعی، لطمه زدن به شوخی، شایعه پراکنی، تبعید گروهی و دستکاری عمدی علیه دیگران است (۹). در پرخاشگری جسمانی‌گر افراد با درون‌ریزی و سعی بر کنترل کردن هیجان خشم خود علائم جسمانی[2] مانند علائم گوارشی، حسی عصب‌شناختی و درد یا خستگی مزمن را نشان می‌دهند (۵).

پژوهش‌های پیشین رابطه بین نقش تحصیلی و ورزشی دانشجویان ورزشکار را به‌عنوان افرادی رقابتی توصیف کردند. بسته به نقش اولیه‌ای که دانشجویان ورزشکار در آن سرمایه‌گذاری می‌کنند، ممکن است یک بعد هویتی بر بعد دیگر ترجیح داده شود (۲۲). جای تعجب ندارد که هویت ورزشی دانشجویان ورزشکار لیگ‌های بالاتر احتمالاً بر هویت تحصیلی آن‌ها ارجحیت دارد (۲۳). اسنایدر (۲۴) یک گونه شناسی پیشنهاد کرد که نشان می‌دهد چهار نوع اصلی از دانشجویان ورزشکار وجود دارد: دانشجوی ورزشکار که به هر دو نقش تحصیلی و ورزشی متعهد هستند، دانشجویان خالص، ورزشکاران خالص و دانشجویان ورزشکار که به هیچ یک تعهد نمی‌دهند. از این نقش‌ها، بنابراین دلالت بر این دارد که دانشجویان ورزشکار ممکن است هویت‌های متعددی را به‌طور همزمان اتخاذ کنند. در حالی که هیچ مطالعه‌ای به‌طور تجربی تفاوت‌های درون‌فردی در پرخاشگری ورزشی را برای طبقه‌بندی دانشجویان ورزشکار به انواع اصلی مقایسه نکرد، یوخیمنکو-لسکوآرت (۲۵) هویت تحصیلی و ورزشی دانشجویان ورزشکار دانشگاهی و باشگاهی لیگ‌های کشوری را مقایسه کرد و نشان داد که به‌طور متوسط، دانشجویان ورزشکار دانشگاهی فقط هویت تحصیلی کمی ضعیف‌تر و هویت ورزشی بسیار قوی‌تر را نسبت به همتایان ورزشی باشگاهی خود گزارش کردند (۲۵). تفاوت‌های بین ورزشکاران و در نهایت با توجه در سبک‌های گوناگون پرخاشگری هدف از انجام این پژوهش مقایسه سبک‌های پرخاشگری ورزشی دانشجویان ورزشکار و غیرورزشکار پسر و دختر بود.

روش

الف) طرح پژوهش و شرکت‌کنندگان: این پژوهش یک مطالعه علّی-مقایسه‌ای است. جامعه آماری این پژوهش دانشجویان دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شرق در سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ مشغول به تحصیل بودند. با استفاده از نرم‌افزار G*Power، حداقل حجم نمونه برای مقایسه دو گروه بر اساس آلفای ۰/۰۵ و توان آزمون ۰/۸۰ و اندازه اثر تفاوت ۰/۴۰، ۱۵۶ نفر (۷۸ نفر هر گروه) تعیین شد؛ به‌این منظور نمونه‌ای ۱۷۰ نفری (۶۴ پسر و ۱۰۶ دختر) به‌صورت نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند و پرسشنامه آنلاین سبک‌های پرخاشگری ورزشی (۵) را تکمیل کردند.

ب) ابزار: *مقیاس سبک‌های پرخاشگری ورزشی*: این مقیاس توسط علوی‌زاده و همکاران در سال ۱۳۹۹ طراحی و ساخته شد (۵). این ابزار برای شناسایی سبک‌های پرخاشگری ورزشی بر اساس نظریه میلون طراحی شده است. این پرسشنامه از همسانی درونی خوبی برخوردار است که به روش آلفای کرونباخ برای خرده‌مقیاس‌های دگرآزارگر[3] (بیرونی فعال) ۰/۶۲، منفعل پرخاشگر[4] (بیرونی منفعل) ۰/۸۴، خودآزارگر[5] (درونی فعال) ۰/۸۴، پرخاشگر جسمانی‌گر[6] (درونی منفعل) ۰/۸۲ به دست آمد. مدل چهار عاملی این پرسشنامه نیز تائید شد. ضریب پایایی این پرسشنامه به فاصله‌ی دو هفته برای مولفه‌ها در دامنه ۰/۷۰ تا ۰/۸۱ است. در نهایت نتایج نشان داد مقیاس سبک‌های پرخاشگری ورزشی دارای روایی همگرا (AVE=۰/۵۹-۰/۶۵)، اعتبار تشخیصی و پایایی ترکیبی (CR=۰/۷۷-۰/۸۹) قابل قبولی دارد.

پ) روش اجرا: پس از آماده‌سازی پرسشنامه در بستر گوگل‌داکس، لینک پرسشنامه در گروه‌های دانشجویی شبکه‌های اجتماعی قرار گرفت. نمونه‌گیری ادامه داشت. پس از رسیدن حجم نمونه به میزان مورد نظر تحلیل داده‌ها با استفاده از آزمون t و تحلیل واریانس در نسخه ۲۲ نرم‌افزار SPSS انجام شد.

یافته‌ها

میانگین سن تمام شرکت‌کنندگان در پژوهش ۲۰/۳۶ با انحراف استاندارد ۱/۸۷ و در دامنه ۱۷-۳۴ سال بود. نتایج مقایسه بین دختران و پسران دانشجو نشان می‌دهد که بین گروه‌های ورزشکار و غیرورزشکار از از نظر سن تفاوت معناداری وجود ندارد (T=۰/۳۴, p=۰/۷۳). از نظر توزیع جنسیت نیز تفاوت معناداری بین دو گروه ورزشکار و غیرورزشکار وجود نداشت (U=۳۷۲/۵۰, p=۰/۲۱). نتایج مقایسه سبک‌های پرخاشگری ورزشی در دو گروه ورزشکار و غیرورزشکار در جدول ۱ گزارش شده است.

[1] passive aggression
[2] somatic agreesion
[3] sadistic
[4] passive aggressive
[5] masochistic
[6] somatic

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]
[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

جدول ۱، میانگین، انحراف معیار و نتایج آزمون T متغیر پرخاشگری گروه ورزشکار و غیرورزشکار

سبک پرخاشگری	میانگین (انحراف معیار)		همسانی واریانس‌ها	p	T	p
	غیرورزشکار	ورزشکار				
خودآزارگر	۲/۷۳ (۱/۷۰)	۲/۸۰ (۱/۶۴)	۰/۱۶	۰/۶۹	۰/۲۷۶	۰/۷۸
دگرآزارگر	۲/۶۹ (۱/۷۳)	۲/۱۱ (۱/۷۵)	۰/۲۲	۰/۶۴	۲/۲۰۵	۰/۰۳
منفعل پرخاشگر	۲/۳۸ (۱/۸۱)	۲/۵۶ (۱/۸۶)	۰/۳۴	۰/۵۶	۰/۶۶۸	۰/۵۱
جسمانی‌گر	۲/۳۹ (۱/۶۰)	۲/۴۱ (۱/۷۰)	۰/۸۸	۰/۳۵	۰/۳۴۲	۰/۹۳

همان‌طور که در جدول ۱ قابل مشاهده است تنها بین میانگین مولفه دگرآزارگر گروه ورزشکار و غیرورزشکار تفاوت معناداری وجود داشته است. براین اساس میانگین پرخاشگری دگرآزارگر دانشجویان ورزشکار کمتر از دانشجویان غیرورزشکار بوده است ($T=۲/۲۱, p=۰/۰۳$). در جدول ۲ نتایج آزمون t متغیر پرخاشگری دانشجویان دختر و پسر گزارش شده است.

جدول ۲، میانگین، انحراف معیار و نتایج آزمون تحلیل واریانس متغیر پرخاشگری دانشجویان پسر و دختر

سبک پرخاشگری	میانگین (انحراف معیار) دختران		میانگین (انحراف معیار) پسران		همسانی واریانس‌ها	p	M Box	F	p	F	p	η^2
	غیرورزشکار	ورزشکار	غیرورزشکار	ورزشکار								
خودآزارگر	۲/۸۱ (۱/۷۴)	۲/۷۱ (۱/۵۱)	۲/۵۷ (۱/۶۴)	۲/۹۲ (۱/۸۱)	۱/۳۳۹	۰/۲۶۴	۱۹/۳۳۳	۰/۶۱۴	۰/۹۵۱	۰/۶۷۳	۰/۴۱۳	۰/۰۱
دگرآزارگر	۲/۶۸ (۱/۷۲)	۱/۶۷ (۱/۶۵)	۲/۷۱ (۱/۷۸)	۲/۶۹ (۱/۷۲)	۰/۰۴۷	۰/۹۸۷				۳/۳۰۳	۰/۰۵	۰/۲۰
منفعل پرخاشگر	۲/۰۷ (۱/۷۴)	۲/۳۳ (۱/۹۱)	۳/۰۰ (۱/۸۳)	۲/۸۹ (۱/۷۷)	۰/۷۴۴	۰/۵۲۷				۰/۴۰۶	۰/۵۳	۰/۰۱
جسمانی‌گر	۲/۴۲ (۱/۵۰)	۲/۱۶ (۱/۷۲)	۲/۳۲ (۱/۸۱)	۲/۷۵ (۱/۶۳)	۱/۱۲۵	۰/۳۴۰				۱/۷۱۵	۰/۲۰	۰/۱۰

همان‌طور که در جدول ۲ قابل مشاهده است شرط همسانی واریانس‌ها و آزمون باکس برای همه گروه‌های پسران و دختران دانشجوی ورزشکار و غیرورزشکار بالاتر از ۰/۰۵ است و شرط‌های لازم برای اجرای آزمون واریانس چندراهه برقرار است. همان‌طور که مشاهده می‌شود از بین متغیرهای گوناگون تنها بین پرخاشگری دگرآزارگر گروه‌های پسران و دختران دانشجو تفاوت معناداری وجود دارد. بر این اساس می‌توان نتیجه‌گیری کرد که پرخاشگری دگرآزارگر دختران ورزشکار از دیگر گروه‌ها کمتر بوده است ($F=۳/۳۰, p=۰/۰۱, \eta^2=۰/۲۰$). نتایج ستون مجذور اتا نشان می‌دهد اثر گروه ورزشکار دختر بودن بر پرخاشگری دگرآزارگر ۰/۲۰ بوده است.

بحث و نتیجه‌گیری

هدف این پژوهش مقایسه سبک‌های پرخاشگری ورزشی دانشجویان ورزشکار و غیرورزشکار پسر و دختر بود؛ نتایج این پژوهش نشان داد که پرخاشگری دگرآزارگر دانشجویان ورزشکار دختر کمتر از دانشجویان غیرورزشکار و دانشجویان ورزشکار پسر بوده است، ولی در دیگر سبک‌های پرخاشگری تفاوت معناداری بین پسران و دختران ورزشکار و غیرورزشکار وجود نداشته است. این یافته به‌طور جزئی با پژوهش‌های زیادی همسو و در عین حال ناهمسو است (۶-۱۰). بابایی زارچ و همکاران (۷) گزارش کردند که بین پرخاشگری ورزشکاران و غیرورزشکاران تفاوت معناداری وجود دارد و پرخاشگری ورزشکاران کمتراز غیرورزشکاران است که با این پژوهش کاملاً همسو است. یتیس (۹) گزارش کرد که بین پرخاشگری منفعلانه و پرخاشگری مخرب (دگرآزارگر) زنان و مردان ورزشکاررشته‌های تیمی و غیرتیمی تفاوتی وجود ندارد که به‌صورت جزئی با یافته‌های این پژوهش ناهمسو است. یگانه و حسین خانزاده گزارش کردند که بین پرخاشگری پسران و دختران تفاوت معناداری وجود دارد در حالی که بین پرخاشگری کودکان ورزشکار و غیرورزشکار تفاوت معناداری وجود ندارد که این یافته نیز با نتایج این پژوهش به‌طور نسبی همسو است. در تبیین یافته‌های ناهمسو در پژوهش‌ها می‌توان به این موضوع اشاره کرد که ابزارهای سنجش پرخاشگری بایدپرخاشگری را چندبعدی بسنجند تا نتایج دقیق‌تری را فراهم کنند. در این پژوهش چهار سبک پرخاشگری مورد بررسی قرار گرفت و همان‌طور که بیان شد پرخاشگری دگرآزارگرانه دختران ورزشکار از دگر گروه‌ها کمتر بود. در تبیین ورزشی این موضوع باید اشاره کرد که ورزش با کاهش علائمی مانند رفتارهای تهاجمی و تحریک‌پذیری می‌تواند منجر به وضعیت بهتر دانشجویان ورزشکار دختر شود زیرا با ایجاد تخلیه

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]

[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

هیجانی و رقابت سالم به ایجاد خلق بهتر آن‌ها نسبت به دانشجویان غیرورزشکار می‌شود؛ دانشجویان ورزشکار با انتظارات زیادی از مربیان، مدیران و هم‌تیمی‌های خود برای رسیدن به سطح بالای عملکرد، کسب امتیاز یا گل‌های بیشتر، عملکرد موفقیت‌آمیز در طول مسابقات و مهم‌تر از همه، برنده شدن مواجه هستند. در حالت آرمانی، دانشجویان ورزشکار باید ذهنیت «سریع‌تر، بالاتر، قوی‌تر» داشته باشند. «سریع تر، بالاتر، قوی‌تر» شعار رسمی المپیک است که نشان دهنده ضروری ترین ارزش ها در ورزش است، مانند برتری، تلاش صادقانه، پایبندی به قوانین و خودمهارگری، در ادبیات ورزشی، این مفهوم اغلب به عنوان شخصیت ورزشی شناخته می شود (۲۵). علاوه براین متغیر جنسیت و زن بودن نیز عامل مهمی در این یافته است. تفاوت‌های جنسیتی در پاسخ به نمایش خشم نسبت به دیگران می‌تواند توضیح متمایزی داشته باشد. اگرچه خشم می تواند به عنوان نشانه ای از پریشانی هیجانی از دیگران در نظر گرفته شود که زنان ممکن است نسبت به مردان نسبت به آن حساس تر باشند، قوانین نمایش خشم نسبت به هیجان‌های دیگری مانند غم و اندوه متمایز است، زیرا خشم اغلب به عنوان نشانه‌ای برای قدرت و تسلط تلقی می شود، نشانه‌ای هشداردهنده که فرد برای متوقف کردن رفتار دیگران و کنترل موقعیت استفاده کند. حتی اگر ترس، خطر یا تهدید صریحاً اندازه‌گیری نشده باشد، ممکن است نمایش خشم به‌عنوان تهدیدی برای خود تلقی شده باشد و به نفع تصمیم‌گیری محتاطانه‌تر در زنان با عدم پاسخگویی پرخاشگرانه باشد. این تفسیر با فراتحلیل‌هایی مطابقت دارد که نشان می‌دهد زنان نسبت به مردان در موقعیت‌های پرخاشگرانه خطر بیشتری را درک می‌کنند و این تأثیر تقویت‌کننده تهدید به توضیح این موضوع کمک می‌کند که چرا زنان اغلب تمایل به مهار پرخاشگری دارند (۱۱)؛ در مقابل، این تعابیر از نمایش خشم به عنوان تهدید ممکن است در مردان اثر معکوس داشته باشد، یعنی به جای مهار پرخاشگری، مردان می توانند از پرخاشگری برای نشان دادن اینکه از حریف نمی ترسند استفاده کنند.

ملاحظات اخلاقی

پیروی از اصول اخلاق پژوهش: تمامی اصول اخلاقی در این مقاله در نظر گرفته شده است. شرکت‌کنندگان در جریان هدف پژوهش و مراحل اجرای آن قرار گرفتند. آن‌ها همچنین از محرمانه بودن اطلاعات خود اطمینان داشتند و می‌توانستند هر زمان که بخواهند مطالعه را ترک کنند و در صورت تمایل، نتایج پژوهش در اختیار آن‌ها قرار خواهد گرفت. از شرکت‌کنندگان رضایت نامه کتبی گرفته شده است. اصول APA و کنوانسیون هلسینکی نیز رعایت شد.

حامی مالی: این پژوهش هیچ کمک مالی از سازمان‌های مالی بخش دولتی، عمومی، تجاری یا غیرانتفاعی دریافت نکرده است.

نقش هر یک از نویسندگان: نویسندگان به‌طور برابر در نگارش این مقاله همکاری داشته‌اند.

تضاد منافع: نویسندگان اعلام می‌کنند هیچ‌گونه تضاد منافعی وجود نداشته است.

تشکر و قدردانی: بدین وسیله از شرکت‌کنندگان در این پژوهش تشکر و قدردانی می‌شود.

References

1. Shachar K, Ronen-Rosenbaum T, Rosenbaum M, Orkibi H, Hamama L. Reducing child aggression through sports intervention: The role of self-control skills and emotions. Children and Youth Services Review. 2016;71:241-9. https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2016.11.012
2. Busseri MA, Choma BL, Sadava SW. Subjective temporal trajectories for subjective well-being. The Journal of Positive Psychology. 2012;7:1-15. https://doi.org/10.1080/17439760.2011.565784
3. Li L, Gow ADI, Zhou J. The Role of Positive Emotions in Education: A Neuroscience Perspective. Mind, Brain, and Education. 2020;14(3):220-34. https://doi.org/10.1111/mbe.12244
4. Andrewes DG, Jenkins LM. The Role of the Amygdala and the Ventromedial Prefrontal Cortex in Emotional Regulation: Implications for Post-traumatic Stress Disorder. Neuropsychology Review. 2019;29(2):220-43. https://doi.org/10.1007/s11065-019-09398-4 PMid:30877420
5. Alavizadeh SM, Sobhi Gharamaleki N, Mami S, Mohammadzadeh J, Ahmadi V. Development and Validation of Sport Aggression Styles Inventory: An instrument based on Millon's personality theory. Psychometry. 2020;8(32):65-80. https://jpsy.riau.ac.ir/article_1771_1e2099d8650a075dc343fcba9e306dc0.pdf [In Persian]
6. Ziaee V, Lotfian S, Amini H, Mansournia MA, Memari AH. Anger in Adolescent Boy Athletes: a Comparison among Judo, Karate, Swimming and Non Athletes. Iran J Pediatr. 2012;22(1):9-14. [In eng].
7. Babayi Zarch G, Khabiri M, Soheilypoor S. Comparing Aggression between Singles Athletes (Contact, Non-Contact) and Individuals Non- Athlete. Sports Psychology. 2016;1(1):31-8. https://mbsp.sbu.ac.ir/article_99532.html [In Persian]
8. Arous I, Baccouche MA, Trabelsi K, Masmoudi L, Elloumi A. https://doi.org/10.9790/0837-0847480.

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]

[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]

International Journal of Humanities and Social Science Invention. 2013;2(13):55-61. https://doi.org/10.9790/0837-0847480
9. Yetis U. Analysis of Aggression Levels in Individual and Team Athletes. Studies on Ethno-Medicine. 2017;10(1):15-22. https://doi.org/10.1080/09735070.2016.11905466
10. Yeganeh T, Hosein Khanzad Aa. Comparative study of behavioral problems of athlete and non-athlete children. HBI_Journals. 2012;17(4):17-29. http://sjku.muk.ac.ir/article-1-920-en.html [In Persian]
11. Arriaga P, Aguiar C. Gender differences in aggression: The role of displaying facial emotional cues in a competitive situation. Scandinavian Journal of Psychology. 2019;60(5):421-9. https://doi.org/10.1111/sjop.12568 PMid:31378010
12. Gencheva N. Aggression in Youth Athlets. Journal Research in Kinesiology. 2015;43(2):205-9. https://www.researchgate.net/publication/318226838_aggression_in_youth_athlets
13. Rahimizadeh M, Arabnarmi B, Mizany M, Shahbazi M, bidgoli ZK. Determining the Difference of Aggression in Male & Female, Athlete and Non-Athlete students. Procedia - Social and Behavioral Sciences. 2011;30:2264-7. https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2011.10.442 [In Persian]
14. Syrmpas I, Bekiari A. Differences between leadership style and verbal aggressiveness profile of coaches and the satisfaction and goal orientation of young athletes. Journal of Physical Education and Sport 2018;18(2):1008-15. https://efsupit.ro/images/stories/iulie2018/Art%20149.pdf
15. Indriani F, Sutatminingsih R, Ervika E. The Effect of Emotional Quotient on Aggressive Behavior in Adolescents in Medan City. International Research Journal of Advanced Engineering and Science. 2020;4(3):251-3. https://core.ac.uk/download/pdf/227003930.pdf
16. Namli S, Demir GT. Is Mental Toughness in Elite Athletes a Predictor of Moral Disengagement in Sports? Journal of Education and Learning. 2019;8(6):56-64. https://doi.org/10.5539/jel.v8n6p56
17. Warburton WA, Anderson CA. Aggression, Social Psychology of. In: Wright JD, editor. International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences (2nd Edition). Oxford: Elsevier; 2015. p. 373-80. https://doi.org/10.1016/B978-0-08-097086-8.24002-6
18. Millon T. Personality and psychopathology: Building a clinical science: Selected papers of Theodore Millon: John Wiley & Sons; 1996. https://psycnet.apa.org/record/1995-98804-000
19. Reynes E, Lorant J. Do competitive martial arts attract aggressive children? Percept Mot Skills. 2001;93(2):382-6. https://doi.org/10.2466/pms.2001.93.2.382 PMid:11769893
20. Paulhus DL, Dutton DG. Everyday sadism. The dark side of personality: Science and practice in social, personality, and clinical psychology. Washington, DC, US: American Psychological Association; 2016. p. 109-20. https://doi.org/10.1037/14854-006
21. Trescheva OL. Psychological Image of the Winning Athlete. Australian Journal of Scientific Research.2(4):369-74. https://www.academia.edu/download/50077126/Australian_Journal_.pdf#page=370
22. Lally P. Identity and athletic retirement: A prospective study. Psychology of Sport and Exercise. 2007;8(1):85-99. https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2006.03.003
23. Sturm JE, Feltz DL, Gilson TA. A comparison of athlete and student identity for Division I and Division III athletes. Journal of Sport Behavior. 2011;34(3):295-306. https://www.cabdirect.org/cabdirect/abstract/20113275184
24. Snyder EE. A theoretical analysis of academic and athletic roles. Sociology of Sport Journal. 1985;2(3):210-7. https://doi.org/10.1123/ssj.2.3.210
25. Yukhymenko-Lescroart MA. On identity and sport conduct of student-athletes: Considering athletic and academic contexts. Psychology of Sport and Exercise. 2018;34:10-9. https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2017.09.006

[Downloaded from jcsnp.ir on 2026-11-01]

[DOI: 10.21859/JCSNP.1.2.3]